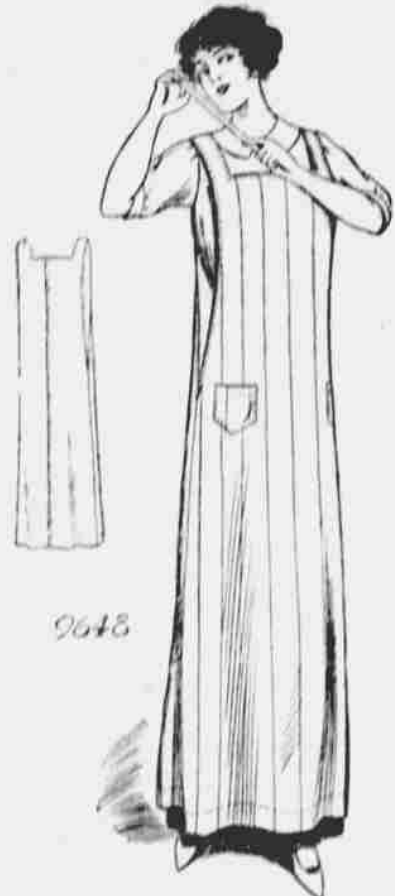

MODNÍ SVĚT.

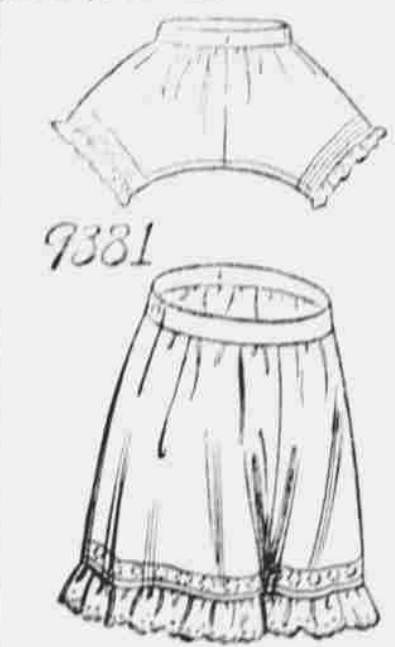
9648. Zástěra pro dámy. — Stříhy ve 3 velikostech: malé, střední a velké. Jest třeba 3 3/4 yardů 36-palcové látky pro střední velikost.

9625. 'Balkánský' oblek pro paní a dívky. — Stříhy ve 4 velikostech pro paní 36, 38, 40 a 42 palců, přes prsa a ve 3 velikostech pro slečny: 14, 16 a 18 lét. Jest třeba 6 1/4 yardů 36-palcové látky pro velikost 36 palců a 5 1/4 yardů pro 16 lét.

9525. Kimono pro dámy. — Stříhy ve 3 velikostech: malé, střední a velké. Jest třeba 4 yardy 44-palcové látky pro střední velikost.

9381. Dětské kalhoty. — Stříhy v 9 velikostech: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 a 9 lét. Jest třeba 1 yard 36-palcové látky pro stáří 4 lét.

KTERAK SE PANÍ RADOVÁ DOVĚDĚLA, ŽE BUDE BARUŠKOU.

Napsal Ypsilon.

U starých pánů Borůvkových bylo jednoho jarního dopoledne proude zazvoněno. Baruška v kuchyni trhla sebou leknutím, až jí vál na nudit z rukou vypadl, a potom letěla ke dveřím předstřední, div se nepřezářila. Ani šepětí, když se nepodívala, jak činila ohýejně, a rázem otevřela dvě.

"I božinku — rukulibám — naše mladá paní!"
Byla to "mladá paní" Evička. od masopustu šťastná choť Ráčekova. Ale v tomto okamžiku nevyzradila právě nad míru šťastně. Byla sehvácela spěchem, udýchána, přes to pohledlá. — Zrak její byly jako vyjeveny. Vypadala — jak se později Baruška vyjádřila — jako by před očím hrozivě utíkala.

Postála na prahu, opíraje se o pažení dveří, jakoby nových si nabrala, a vyběhla s námahou dvě slova:
"Mamínko doma?"
"Stará milostpaní šla něco nakoupit," hlásila Baruška. Na její tváři bylo zjevné, že se mladá paničky skoro ulekla.
"Dávno jít?" otázala se paní Eva, nabírající dechu. A jakoby si uvědomovala, že jí na obličej leží čerstvé, co Baruška zradila, otvářela a oživovala se jasným krajovým kapesníkem. Činila tak nejspíš, aby tvář před Baruškou aspoň na okamžik zakryla.
"Ale dlouho dost," odpověděla Baruška. "Myslíla jsem, že je to ona. Říkala, že jde jen pro špe-

nát. Varíme dnes cezené nudle."
"Počkám!"
Paní Eva vyrazila to slovo a téměř se vptáčela do předstřední, do pokoje, a tu snesla se na pohovku, jakoby jí všechny síly opouštěly. Sklonila hlavu, zakryla oči kapesníkem, ale neplakala. Byl to pokus, aby se pohroužila kamsi do neznáma, do temnoty, z níž by se nemusila vrátiti. Ale pokus marný. Nevydržela tak dlouho. Ponenáhlu, jakoby se z těžké mdloby probouzela, povznesla hlavu z dlaní, rozhlédla se pokojem a zasténala:
"Otdut jsem neměla odeházat! Ach, kdo to všechno věděl!"
Uplynulo teprv několik neděl, co si jí Ráček z těchto prostor odvedl, ale paní Evě připadalo, že je tomu nesmírně dávno. V hloubi jejího nitra bublal pláč, zvedaje se výš a výš a hrne vypuknouti celou silou přes její rty, ale panička se bránila, aby příliš nepolekala matku, která se mohla každé chvíle vrátiti. A již taky se vracela. V předstřední osval se dvojitým jemným dotknutím zvonek elektrický — to bylo obvyklé znamení paní radové.
Poznovu a rychle přitěla paní Eva oči i tváře kapesníkem, aby vymazala — možno-li — poslední stopy svého rozčillení, a vachopila se s pohovky. Něčnou pravice opřela se o stůl.
Paní radová hned na prahu bytu svěřila od Barušky o návštěvě. Odešla jí kabelu se špenátem a spěchala rovně do světnice.
"Evičko, vítám tě!" volala radostně. "Co nám nesít?"
Evička sklonila se rychle, chopila se ruky matčiny a políbila ji. A v tom okamžiku již vy-

hrkly jí slzy a skáply i na ruku staré paní.
Slza z očí deery nedávno prodané páli za jistých okolností jako roztažený kov. Paní radová upustila rukavičky, chopila se oběma rukama hlavy Eviny a skoro násilím ji k sobě pozdvihla. Zrak mladé paničky, jindy tak veselý, přímo šelmovské, přetékal vládou, splývající na líce a po lících níže.
"Evo!" zvolala paní radová v uleknutí. "Co je ti? Co se stalo?"
Evička zatínala rty, jakoby ještě mohla zadržeti a utajiti bouři, která jí lomcovala a v mateřské náručí vhněla. Ale co v sobě zadržovala až po práh otevíského bytu, až po tuto chvíli, propuklo na nádech matčiny vši silou. Duši její rozvinul se v tom okamžiku obraz celého jejího života, od chvíle nejdávnejší, kam paměť její sahala, od bezstarostného, skotačivého dětství po celé její panenství plné divných tuch, sladkých nadějí a bouřlivé nedečkavosti, až po den, kdy jako šťastná nevěsta odešla zavedla do starého krhu rodinného k novému, vlastnímu, vytončenému. Zaryla hlavu v údra matčina a zaštkala:
"Mamínko!"
Bolestně to zvolání proniklo celou bytostí paní radové jak žhavý drát. Všechny číry otřásl se, nohy pod ní se rozdechly.
"Evičko, co se stalo? Mluv a nemuž mne!"
Teď paní Eva vybavila hlavu, zasykla pláčem, utírala vlhké rty a drkotajíc bradou vzhledla k matce:
"Mamínko, kdybych se k vám vrátila, přijmeš mne zase s tatínkem pod střechu?"
"Kriste Ježíši, dítě, co to mluvíš?" děsila se paní radová. — "Průč hys se vracela?"
Jakoby neslyšela otázku, mluvila Evička vlykavě dále:
"Zebráta jen o kontek ve vašem domě, mamínko drahá. Budu skromná, trpělivá, budu komati všechny práce za Barušku, budu s ní spát v kuchyni, ani mne tu nepočítá. Tu již nebude tvá někdejší deera Evička, která se tě tolik nazlobila, ale pokorná, mlčelivá Eva, která tě už do smrti nepohněvá, ale taky už nikdy neopustí!"
"Co to všechno znamená, Evičko?"
V největší tísni tázala se tak paní radová a klopýtala k pohovce, polo se opíraje o deuru, polo jí táhnuce za sebou. Činila, že by v nejbližším okamžiku klesla.
"Chci se dát s Ráčkem rozvést," drmolila Evička v slzách.
"Rozvést!" zhrzořila se matka. "Proč?"
Slovo bylo proneseno, vlykání Evino znenáhla utichalo. Ale mlčela.
"Co ti Ráček udělal?" tázala se matka.
Evička hleděla do prázdna, neodpovídala.
"Nakládá s tebou zle, Evičko? Je hrubý?"
Evička zavrtěla hlavou.
"Oh bože, kdyby to jen — Bylo by to hrozné, ale snad bych to snesla!"
"Jestě huře?" vykřikla stará paní. "Udeřil tě snad?" Paní radová zbledla. "Můj bože, kdo by se byl nadál! Tvářil se tak roztomilý! Ale nebylo času prohlédnouti ho — ty ses nemohla dočkat — a teď najednou!"
"Ne, ne, mamínko," vyvracela Evička. "Křivdiš mi. Ráček je nejhodnější člověk."
Stará paní v úžase vypoučila oči.
"Můj bože, dítě, co tedy chceš?"
Evička již měla oči suché, již ani ústy jí nepokřikávalo. Hleděla spířma na matku a mluvila jako po nejzralejší úvaze:
"Ano, to je při tom všem nejhorší, že nebudu snadno najít příšiny k rozvodu. Ale od čeho je tatínek soudnou radou? Tatínek musí poraditi, musí vynajiti důvod. V zákoně jest je na vše pamatováno."
"Ano, tatínek," chápala se paní radová ochotně slova dečtina. "Počká, až přijde tatínek, všechno mu povíš."
"Ne, mamínko, to mu povíš ty," namítla Evička.

"Vždyť nic nevím, holka, něčemu ze všeho nerozumím. Jsem z toho všechna pomatena."
"Proto jsem přišla, mamínko. Ale především věz, že moje odhodlání jest pevné. Nechej tolik trpět, necítím k tomu síly v sobě —"
"Dobře, deuruško," hovořila paní radová vlně, dobrotivě, jakoby chlácholila rozmazlené dítě. "Nechej tě k ničemu nutiti, chraň mne Pánbůh. Měla jsi vždycky svůj rozum, rozhodni si to. Ale teď sedni a povídej."
Evička usedla, ale chvíli otálela. Bylo patrné, že neví, jak by začala. Vzhledla k matce, jakoby od ní čekala dalšího podnětu. Ale když viděla, jak tu sedí matka dychtivá, co uslyší, oči s deery nespouštějíc, skloupila Evička zrak a konečně začala:
"Chtěla jsem viděti zas jednou Adelu Knotkovou — víš, za svobodna Karáskovou — pamatuješ se na ni — doprovázela mne někdy domů, když jsme chodily do školy. Vždycky jsi mi ji kladla za vzor — no, možná, že v očí její matky byla jsem vzorem zase já. — Vdávala se skoro o rok dříve než já. Potom tedy mední nastalo jisté odezení. — Ale teď, když jsem taky vdaná, vzpomněla jsem na ni zase a pocítila jsem touhu, abych jí spatřila. Krom toho jsem slyšela, že budou u Knotků brzy chovat — a to mne taky zajímalo."
Stará paní pokývla sotva znatelně hlavou. A co jí tím okamžikem kmitlo v očích, vyjádřila by asi slova:
"Rozumím, deuruško. Byla jsi zvědavá."
"Připadlo mi to tak včera," pokračovala Evička. "Ale bylo již pozdě. Odložila jsem návštěvu tedy na dnešek. — Bydlí na Vinohradech, v Tábořské třídě. Zazvonila jsem, dlouho mi nikdo neotevřel. Konečně přišla holka, otevřela, a tvářila se, jakoby nevěděla, má-li mne vpustiti nebo zas dvěmi přibouchnout. "Paní doma?" táž se. — "Ano." — odpovídá mi to stvoření, ale je zaprázdňena, milostí, my už od sedni od rána čekáme rodinu." — V tom se otevřely dveře z pokojů a do předstředí vylhla starší svobodná sestra Adéla, Frony. "Co pak se děje, Fronyňko?" povídám. — "To jste vy?" povídá ona. — "Prosím vás, pojdte dál, mně je tu nějak smutno." — Rozumí se, že jsem šla, a teď jsme seděly s Frony v jídelně a my dvě samy. Paní Karásková byla u Adély vedle v ložnici, ale dvě byly zavřeny. Nikdo nevyšel, ale též se nikdo neozval. Chvillemi zaznělo k nám nějaké zašeptnutí, ale nevěděla jsem, kdo to mluví. "To je tam paní Brabenečková," povídala Frony. Ani mi nepřipadlo zeptat se, jaká paní Brabenečková, ale vlastně se to rozumělo samo sebou —
Do té chvíle vyprávěla Evička souvisle a hlaseem jistým. Ale při posledních slovech pozbyl hlas její pevnosti. Činila to a odmlčela se, aby nabrala dechu a k matce, sepjala ruce, jakoby

prosilá za odpuštění a zároveň hledala u ní záchranu, a šepotala:
"Nezavrhuj mne, mamínko drahá, že ti působím takovou starost — a že trvám na svém — na svém — ačkoli nevím, spásá-li mne to, neboť —"
Evička vrhla se matce na prsa a tu došepkala:
"— neboť se mi zdá, že již nejsem sama — že již nejsem sama, mamínko drahá — ale ty mne nepouštíš, matičko zlatá, a budeš při mně, víd?"
"Evičko!" vyltinulo se z úst paní radové, když k sobě přitiskla deuru, jakoby jí chtěla u-mačkat, a přece tak jemně, aby jí neublížila.
"A co Ráček?" otázala se.
"Ráček neví nic," šepkala Evička. "Vždyť se s ním chci dát rozvést."
"Ale, ariže, dáš se rozvést," přisvědčovala jí matka rozsařně. "Nic jiného právě tak nespěchá! Bodejť by ses nedala! — Barčo!" vytrhla paní radová dvěma do předstředí. "Pojdte sem! Ty nudle vyvalíte — špenát oberete a vyperete sama, my nemůžeme, my tudle s mladou paní musíme do města. — Aři, pro Ráčka aby ke špenátu byl řízek. Barčo! U-smažte dva řízky, taky pro starého pána jeden. Domovnice vám pro ně skoří. — Počkejte, přijde s námi, já je koupim, a přineš vám je. Tak. — A teď pojd, Evičko. Musím po tom všem na čerstvý vzduch, a tobe taky neukolíš kousek procházky. Potom si zajdeme pro Ráčka, potom s Ráčkem pro tatínka. Potom se vrátíme k obědu. — Až se naobědváme, dáš se s Ráčkem rozvést, ariže, — A bude-li chtít, dám já se s tatínkem taky rozvést, až je po tvém. Dávno mne to mohlo napadnout. No, nevzpomeneš člověk. Ale teď víme, co uděláme. A pak zůstaneme samy — s Baruškou — a s tou druhou Evičkou —"
Paní Eva zahořela teď poprvé raménem a skloupivši zrak fekla tíse k matce:
"Mamínko, prosím tě, neposudvej se mně!"
Starému příteli, který po léta se osvědčoval, musíme zůstatí věrní. Máme-li zastaralé nachlazení, pak nesmíme zkouseti všechny možné prostředky, nýbrž nutno tu hned sáhnouti k výborné osvědčenému "Pain Expeller"-u. Natřeme-li si silně krk, prsa a chodidla, v krátkém čase poznáme blahodárný účinek. — Možná pak "Pain Expeller" v Americe obdržeti ve všech lékárnách po 25 centů láhev. Nutno však při tom dáti pozor na ochrannou známku kotva. Adv.

prosilá za odpuštění a zároveň hledala u ní záchranu, a šepotala:
"Nezavrhuj mne, mamínko drahá, že ti působím takovou starost — a že trvám na svém — na svém — ačkoli nevím, spásá-li mne to, neboť —"
Evička vrhla se matce na prsa a tu došepkala:
"— neboť se mi zdá, že již nejsem sama — že již nejsem sama, mamínko drahá — ale ty mne nepouštíš, matičko zlatá, a budeš při mně, víd?"
"Evičko!" vyltinulo se z úst paní radové, když k sobě přitiskla deuru, jakoby jí chtěla u-mačkat, a přece tak jemně, aby jí neublížila.
"A co Ráček?" otázala se.
"Ráček neví nic," šepkala Evička. "Vždyť se s ním chci dát rozvést."
"Ale, ariže, dáš se rozvést," přisvědčovala jí matka rozsařně. "Nic jiného právě tak nespěchá! Bodejť by ses nedala! — Barčo!" vytrhla paní radová dvěma do předstředí. "Pojdte sem! Ty nudle vyvalíte — špenát oberete a vyperete sama, my nemůžeme, my tudle s mladou paní musíme do města. — Aři, pro Ráčka aby ke špenátu byl řízek. Barčo! U-smažte dva řízky, taky pro starého pána jeden. Domovnice vám pro ně skoří. — Počkejte, přijde s námi, já je koupim, a přineš vám je. Tak. — A teď pojd, Evičko. Musím po tom všem na čerstvý vzduch, a tobe taky neukolíš kousek procházky. Potom si zajdeme pro Ráčka, potom s Ráčkem pro tatínka. Potom se vrátíme k obědu. — Až se naobědváme, dáš se s Ráčkem rozvést, ariže, — A bude-li chtít, dám já se s tatínkem taky rozvést, až je po tvém. Dávno mne to mohlo napadnout. No, nevzpomeneš člověk. Ale teď víme, co uděláme. A pak zůstaneme samy — s Baruškou — a s tou druhou Evičkou —"
Paní Eva zahořela teď poprvé raménem a skloupivši zrak fekla tíse k matce:
"Mamínko, prosím tě, neposudvej se mně!"
Starému příteli, který po léta se osvědčoval, musíme zůstatí věrní. Máme-li zastaralé nachlazení, pak nesmíme zkouseti všechny možné prostředky, nýbrž nutno tu hned sáhnouti k výborné osvědčenému "Pain Expeller"-u. Natřeme-li si silně krk, prsa a chodidla, v krátkém čase poznáme blahodárný účinek. — Možná pak "Pain Expeller" v Americe obdržeti ve všech lékárnách po 25 centů láhev. Nutno však při tom dáti pozor na ochrannou známku kotva. Adv.

prosilá za odpuštění a zároveň hledala u ní záchranu, a šepotala:
"Nezavrhuj mne, mamínko drahá, že ti působím takovou starost — a že trvám na svém — na svém — ačkoli nevím, spásá-li mne to, neboť —"
Evička vrhla se matce na prsa a tu došepkala:
"— neboť se mi zdá, že již nejsem sama — že již nejsem sama, mamínko drahá — ale ty mne nepouštíš, matičko zlatá, a budeš při mně, víd?"
"Evičko!" vyltinulo se z úst paní radové, když k sobě přitiskla deuru, jakoby jí chtěla u-mačkat, a přece tak jemně, aby jí neublížila.
"A co Ráček?" otázala se.
"Ráček neví nic," šepkala Evička. "Vždyť se s ním chci dát rozvést."
"Ale, ariže, dáš se rozvést," přisvědčovala jí matka rozsařně. "Nic jiného právě tak nespěchá! Bodejť by ses nedala! — Barčo!" vytrhla paní radová dvěma do předstředí. "Pojdte sem! Ty nudle vyvalíte — špenát oberete a vyperete sama, my nemůžeme, my tudle s mladou paní musíme do města. — Aři, pro Ráčka aby ke špenátu byl řízek. Barčo! U-smažte dva řízky, taky pro starého pána jeden. Domovnice vám pro ně skoří. — Počkejte, přijde s námi, já je koupim, a přineš vám je. Tak. — A teď pojd, Evičko. Musím po tom všem na čerstvý vzduch, a tobe taky neukolíš kousek procházky. Potom si zajdeme pro Ráčka, potom s Ráčkem pro tatínka. Potom se vrátíme k obědu. — Až se naobědváme, dáš se s Ráčkem rozvést, ariže, — A bude-li chtít, dám já se s tatínkem taky rozvést, až je po tvém. Dávno mne to mohlo napadnout. No, nevzpomeneš člověk. Ale teď víme, co uděláme. A pak zůstaneme samy — s Baruškou — a s tou druhou Evičkou —"
Paní Eva zahořela teď poprvé raménem a skloupivši zrak fekla tíse k matce:
"Mamínko, prosím tě, neposudvej se mně!"
Starému příteli, který po léta se osvědčoval, musíme zůstatí věrní. Máme-li zastaralé nachlazení, pak nesmíme zkouseti všechny možné prostředky, nýbrž nutno tu hned sáhnouti k výborné osvědčenému "Pain Expeller"-u. Natřeme-li si silně krk, prsa a chodidla, v krátkém čase poznáme blahodárný účinek. — Možná pak "Pain Expeller" v Americe obdržeti ve všech lékárnách po 25 centů láhev. Nutno však při tom dáti pozor na ochrannou známku kotva. Adv.

Marie Boutinová
—dovedná švadlena—
Čís. 1419 So. 13. Str., Omaha.
Dle nejnovější módy za ceny
přiměřené zhotovuje šaty pro vše
eky příležitosti. — Úplná spoko-
jenost zaručena. 337f

ZDARMA všem, již je ještě nezkusili na zkoušku **ZDARMA**

Všechni trpící křaván, kteří se přihlásí u našich jednatelů a lékárníků, kteří mají na skladě dnes od tak mnohých nazývané — Zázračné Theopholine Thé, — obdrží ho zdarma na zkoušku na požádání. — Hlaste se o nej ještě dnes! Přesvědčte se o něm, než ho koupíte. Tisíce osob užívá toto Thé a od těch dostávají množství dopisů, v nichž vypráví o dobrodiní, jež jim přineslo.

Trpící muži, ženy a starouškové! Zkuste naše Thé a zdraví, síla a svěžest bude Vám odměnou

Theopholine Bylinné Thé, Silitel Jater, Ledvin a Krvečistitel

Jest to čistý přírodní lék zdravotním zákonem prozkoumaný a odporučený, že jest jak pro malé, tak i pro dospělá a poskytuje úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolestí v zádech, nezáživnosti, na larii, kašli, nastuzení, bolavosti hrde, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemlednosti, strátě chuti k jídlu, ospalosti, součutínanu, pupencích, vyrážce, žloutence, červům, zlatě žile, tasemnicí, nervoznosti, svrabu, vodnatelnosti, ardeční vadě, boulech, nádorech, lísejích, zastaralých bolestech a všech nepořádekých krve a ledvin. Chutí jest příjemná. — Stolic lehounká. — Nejlepší lék pro celou rodinu.

Hlaste se o vzorky Thé i o další zásobu v lékárnách a u našich jednatelů! Kdy není u Vás k dostání, pište si o vzorky i o Thé přímo k nám. Na prodej pošlou vyplacené až do domu, 35 centů. Velká krabička za \$1 10.

Máme léčení pro muže. Též máme léčení pro katar pro muže, ženy a dívky. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestárle matky a ženy, slabé a bledé dívky! Máme svlátní léčení pro všechny Vaše nemoci. Máme nejlepší liniment. Léčení pro zlatou žilu, žlučnatost léky, musí na líže a různé bolesti. Křem na obličej učení obličej bílý, jemný a krásný. Práček na obličej bílý a růžové barvy. Silitel vlasů a jiné toaletní zboží a krásné prostředky. Popište s důvěrou svoji nemoc a pošleme Vám okamžitě pošty lék zdarma na několik dní na zkoušku a knižku o nemoci. Nikdy Vaš křavanské důvěry nevyužijeme a nebudeme po dopisání nám o vzorky zlatara na zkoušku, zaslat Vám léky v ceně kolik dollarů, bez Vaš výslovné objednávky, nám napřed zaslané. Pište ještě dnes a přesvědčte se. Raďte psát anglicky neb česky na adresu

Theopholine Remedy Co., Dept. 10., So. Bend, Indiana
MARIE VOTÝPKA, předsedkyně